

De voldtagne Kvinder.

Aar. Herved lærte jeg at paa-skønne hendes Forstaaelse af den Uret, Kvinderne lider i Samfundet, og hendes Evne til at bøde derpaa. Paa hendes Initiativ blev der sat Adresser igang om Skolebørnenes Fribespisning, saaledes at vi den 14/1 1891 kunde møde paa Raadhuset med Adresser med 25,434 Navneunderskrifter. Sammen gik vi til Magistraten og Lægerne, for i Foreningens Navn at kræve opført Nødtørftsanstalter paa offentlige Steder for Kvinder. Ligeledes arbejdede vi sammen for gratis Bade for Kvinder.

Utallige er de Artikler hun har skrevet i forskellige Blade, og de Foredrag hun har holdt, om Kvinder, Afholds-, og Fredssag o. s. v.

Ja, hun havde sjældne Arbejdsevner.

Fru Meyer blev i 1888 Redaktør af Bladet »Hvad vi vil«, der var Organ for Kvinde-Arbejder- og Fredssag. Ligesom Kvindesagen, omfattede hun Fredssagen med hele sin varme Sjæl, hun forstod at disse to Samfundsspørgsmaal hørte uløseligt sammen. Efter et Foredrag jeg i 1886 holdt om Fredshevægelsen, sagde hun paa sin ærlige Maade til mig »Det gør mig ondt, at jeg ikke kan blive varm for den Sag«. Men senere blev hun, som sagt, en ivrig Tilhænger af den, og valgtes i 1889 til Næstformand i Fredsforeningens Hovedstyrelse.

Men hendes virksomme Aand skulde stadig have nye Opgaver at arbejde for. Teosofien greb hende, og hun fik dannet en egen Loge af den, Marielogen. Hun sagde til mig: »Teosofien er en Kærlighedsreligion, med den ser man kun det bedste hos alle Mennesker«.

Sundhedsforeningen var en af hendes Velgørenhedsforetagender, der fyldte hende med Glæde.

I Paris og London har hun taget Del i Kvindebevægelsen og skaffet sig Venner.

Nu, da hun blev syg, og hendes Arbeidskraft var brudt, maa vi med Tak mindes alt det, hun har virket i vort Samfund. Hvor strengt vilde det have været for hende, skulde hun have levet uden at kunne tilfredsstille sin Arbejds-trang.

Velsignet være hendes Minde!

M. Bajer f. Schlüter.

En harmfuld Rædsel, en grænseløs Medlidenhed har fyldt alle franske Kvinders Hjærter ved Læsningen af den nylig offentliggjorte Beretning om de Attentater, som er blevne begaaede af tyske Soldater og Officerer mod unge Piger og Koner i de af Fjenden besatte Landstrækninger.

Selvfølgelig taler Beretningen ikke om de frygtelige Tragedier, som vil blive den naturlige Følge af de omtalte Voldsforbrydelser. Den nævner ikke, hvor mange Familier, der er blevne besudlede ved disse, hvor mange Liv, der for evig er blevne forgiftede deraf. Man har fortalt mig om en fransk Officer, hvis Hustru og Datter begge er blevne besvængrede af den samme Krigsknægt.

Det stod forleden Dag at læse i »Le Matin«, at en belgisk Præst fra Prædikestolen indtrængende har opfordret de Kvinder i hans Land, som har været Ofre for en lignende Prøvelse, til at foranstalte et nyt »Bethlehems-mord«. Han gav dem paa Forhaand Af-lad, paatog sig for Guds Aasyn Ansvar for deres Handlinger.

Vi ved fra anden Side, at indenfor selve Kvindebevægelsen er der Anskuelse fremme, som i dette Tilfælde hævder Retten til Fosterfordrivelse. Det er let at udstede saadanne Tilladelser. At en Kvinde sætter Livet til under Forsøget paa at befri sig fra Frugten af en Skændselsgerning, at en Moder dræber sit Barn, hvilke glimrende Lægemidler mod den værste af alle Ulykker!

Men der gives intet Lægemiddel. Alle de Løsninger, som byder sig til, er modbydelige: enten skal man føde til Verden og opdrage et Barn af en foragtelig Fader, men ikke desto mindre ens eget Barn, eller man skal gøre sig selv til en Forbryder.

Hvis Pligten mod Fædrelandet

fordømmer Soldaterne til at blive Mordere, gid da i det mindste vore franske Soldater maa kunne afholde sig selv fra at blive Uhyrer efter Angribernes Exempel!

Hvilket Ansvar bærer nu den tyske Overkommando for disse Rædsler?

Det tilkommer ikke os at udtale os herom. Men det kan vi sige, og det vil vi skrigende ud, som en Lære uddraget af disse Lidelser, at hvem, der saa bærer det direkte Ansvar, der er et Ansvar over alle andre, et Verdensansvar, og det er de civiliserede Folkslags Aarhundreder gamle Samtykke i den mandlige Usædelighed paa Kvindernes Bekostning.

Vin — Spil — Kvinder — og man kan gerne hertil føje Tobak, det er Programmet for Manden, som morer sig.

Hvor mange af de Soldaterbreve, som offentliggøres, og som er saa fulde af Mod og godt Humør, skæmmes ikke af Ord som »den gode Steg« (la bonne cuite), som man ugenert lover sig selv, naar man kommer sejrrig hjem, eller Haabet om »den blaa« (la bleue), som man skal traktere sig selv med i Berlin.

Hvad enten en Mand er afstumpet eller forfinet, saa er han væpnet til at søge sin Morskab i Nedværdigelse af Naturdriften.

Med Glæde mener han »Bryllup« (»noce«) under fine eller gemene Former — alt efter hans sociale Trin. Og som Følge heraf bliver Krigen for Sejrrherren et umaadeligt »Bryllup« paa den overvundnes Bekostning.

Afskaf Festerne blandt Garnisonskammeraterne, hvortil der paa Forhaand bestilles Damer hos den officielle Leverandør! — Afskaf denne Leverandør, som der ses gennem Fingre med! — Indfør en anden Tænkemaade i de retskafne Familier, hvor man